

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **P. P.**
bytem x
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2021 č. j. MD-25967/2021-160/4

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů ze dne 20. 8. 2021 č. j. MD-25967/2021-160/4 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým se podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), mění rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 1. 2021 č. j. MHMP 62866/2021/Jaš tak, že původní znění výroku: „... v Praze 10 na Jižní spojce ve směru jízdy na Prahu 4 ...“ se mění na „v Praze 4 na jižní spojce ve směru jízdy na Prahu 10“, ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit správnímu orgánu prvního stupně náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro nezákonně provedenou změnu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný totiž rozhodl tak, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mění v rozsahu vymezení místa protiprávního jednání. Zatímco dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mělo k přestupku dojít na Praze 10 (ve směru jízdy na Prahu 4), dle rozhodnutí žalovaného mělo k přestupku dojít na Praze 4 (ve směru jízdy na Prahu 10).
4. Žalobce v průběhu dále namítal, že správní orgán neprokázal subjekt přestupku. Zjistil totiž, že řidičem vozidla v době silniční kontroly byl žalobce; to však neznamená, že byl řidičem i v momentě měření rychlosti. Vozidlo nebylo zastaveno bezprostředně po zjištění přestupku, nýbrž až na 6,5 km vzdálené benzinové čerpací stanici, a to tak, že vozidlo zastavilo a na místo teprve následně přijeli policisté; z ničeho se ani nepodává, že by s vozidlem policisté vůbec uchovali vizuální kontakt. Žalobce navíc popíral, že by byl řidičem vozidla v momentě měření, konkrétně uvedl, kdo byl řidičem vozidla, své tvrzení navrhl prokázat čtyřmi důkazními prostředky. Žalovaný označil dané tvrzení žalobce za účelové, když žalobce ničeho nenamítal na místě do protokolu o oznámení přestupku, nebo v pozdějším průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Dle názoru žalobce přetrvávají pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, jakož i bylo řízení zatíženo podstatnými procesními vadami, když nebyly provedeny důkazy navržené žalobcem, aniž by k tomu byl dán zákonný důvod. To, že žalobce některé skutečnosti neuvedl v řízení před správním orgánem prvního stupně, mělo souviset s tím, že „slušný“ správní orgán by nikdy neuznal vinnou takovou osobu, u níž nemá postaveno najisto, že byla řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Tedy, pokud správní orgán neměl žádný důkaz o tom, že řidič by byl v momentě spáchání přestupku stejný, jako v momentě, kdy policisté přijeli k vozidlu a provedli kontrolu, měl sám od sebe řízení zastavit, nebo dokazování doplnit.
5. Dále žalobce ve správním řízení namítal, že výsledek z měření neprokazuje skutečnou rychlost vozidla, neboť měření bylo zatíženo vadou reflexe. Poukázal, že k reflexi dochází tehdy, nacházejí-li se kovové plochy, například svodidla, v prostoru radarového svazku. Právě svodidla se v prostoru a dosahu radarového svazku nacházela. Dále žalobce konstatoval, že vozidlo se nachází na fotografii v nestandardní poloze, když dle návodu k obsluze rychloměru se při daném směru měření mělo nacházet v levé části snímku, nachází se však v pravé části snímku. Byly tedy splněny podmínky vzniku reflexe, zároveň výstup z rychloměru není standardní. Žalobce v závěru žaloby též namítal, že správní orgán neprokázal úpravu nejvyšší dovolené rychlosti. Bez důkazu tvrdil, že v místě je dovoleno jet rychlostí 80 km/h. Žalobce oproti tomu poukázal na přítomnost dopravní značky „konec obce“, která má vliv na výši rychlostního limitu.
6. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že předmětem žaloby jsou otázky, s nimiž se správní orgány obou stupňů již vypořádaly v původním řízení a žalobce nepředkládá žádné nové skutečnosti, důkazy, ani námítky, se kterými se žalovaný již nevypořádal v rámci odvolacího řízení. Následně reagoval na žalobní námítky obdobně, jako učinil v napadeném rozhodnutí a v závěru navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
10. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: fotografie z měřicího prostředku, ověřovací list metrologického střediska ze dne 19. 5. 2020, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 62866/2021/Jaš ze dne 18. 1. 2021, odvolání žalobce ze dne 4. 2. 2021 včetně doplnění ze dne 8. 3. 2021, vyjádření k podkladům pro rozhodnutí žalovaného, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MD-25967/2021-160/4 ze dne 20. 8. 2021.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 8. 2020 v 10:37 hodin v Praze 4, na Jižní spojce (směr jízdy na Prahu 10) – jel řidič s mot. vozidlem tov. zn. BMW, registrační značky x, kdy při průjezdu stanovištěm silničního rychloměru Ramer10 C byla předmětnému vozidlu naměřena rychlost jízdy 124 km/h, přičemž po odečtení možné odchylky měřicího zařízení byla ve skutečnosti naměřena rychlost 120 km/h, ačkoliv je v daném úseku obce maximální dovolená rychlost jízdy vozidel stanovena obecnou úpravou na pozemní komunikaci do 80 km/h, což je o 40 km/h více než je v konkrétním místě povoleno. Tím vzniklo podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích a to porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona.
12. Dne 18. 1. 2021 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 62866/2021/Jaš, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona. Za toto jednání mu bylaložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 4. 2. 2021 odvolání, které následně dne 8. 3. 2021 doplnil. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně částečně změněno a ve zbytku potvrzeno.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.*
15. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.*

16. Soud přisvědčil žalobní námitce, že v posuzovaném případě nebyl prokázán subjekt přestupku. Součástí spisového materiálu je úřední záznam č. j. KRPA-1153-435/ČJ-2020-000007 ze dne 15. 8. 2020. Dle tohoto záznamu dne 15. 8. 2021 v 10:37 bylo v ul. Jižní spojka na Praze 4 na výjezdu z ul. Modřanská zjištěno překročení rychlosti motorového vozidla tov. zn. BMW, reg. zn. x, jehož řidič s tímto vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Řidič byl vyzván k předložení dokladů, dle kterých byl ztotožněn jako žalobce. Dle úředního záznamu byl ve vozidle pouze řidič, se kterým bylo sepsáno oznámení o přestupku, ve kterém se řidič odmítl vyjádřit, a také ho nepodepsal.
17. V doplnění odvolání žalobce konstatoval, že mezi tím, kdo vozidlo řídil v době silniční kontroly, a tím kdo vozidlo řídil v době spáchání přestupku nelze dovodit jakoukoliv vzájemnou souvislost. Poukázal na to, že k silniční kontrole došlo až na benzinové čerpací stanici Shell na silnici E55 (Jižní spojka), která je od místa měření vzdálena 6,5 km. Měřené vozidlo přitom nemělo být zastavováno hlídkou policie, ale hlídka přijela k vozidlu v momentě, kdy toto vozidlo bylo zaparkováno před čerpací stanicí a u vozidla se nacházel pouze žalobce, neboť řidič vozidla odešel do prostoru benzinové stanice. Následně označil jako řidiče předmětného vozidla p. x, který po zastavení u čerpací stanice odešel do vnitřních prostor, aby si zakoupil kávu. Žalobce v odvolání navrhl čtyři možnosti, jak prokázat, že vozidlo v dané době skutečně neřídil.
18. Správní orgán prvního stupně v posuzovaném případě dovozoval subjekt přestupku pouze z úředního záznamu č. j. KRPA-1153-435/ČJ-2020-000007 ze dne 15. 8. 2020. Nejvyšší správní soud však již dlouhodobě konstantně judikuje, že úředním záznamem a oznámením přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování (viz například rozsudky ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Jedná se sice o podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016 - 34). Pokud při provádění úředního úkonu nebyl proveden audio/vizuální záznam a okolnosti jeho provádění jsou zpochybňovány, zásadním důkazem o skutkovém stavu věci jsou obvykle svědecké výpovědi osob, které se tohoto úkonu osobně zúčastnily, zejména úředních osob – zde zasahujících strážníků. V případech „tvrzení proti tvrzení“ proto musí rozhodující orgán vždy vyslechnout ony úřední osoby jako svědky (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016 - 30) a nesmí se spokojit jen s oznámením o přestupku a s úředním záznamem.
19. Dle zdejšího soudu však správní orgány takto nepostupovaly, žalovaný označil tvrzení žalobce za čistě účelová a k provádění dalších důkazů nepřistoupil. V dané situaci se tak správní orgány spokojily se skutkovým stavem tak, jak byl popsán v úředním záznamu a dále jej nezjišťovaly.
20. Rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015 - 71 vyslovil názor, že bez ohledu na to, jakou procesní taktiku obviněný v řízení o přestupku zvolí, je to vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci. „[S]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné.“ Právem obviněného je zvolit si způsob obhajoby a bez ohledu na to je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o

němž nejsou důvodné pochybnosti. „Krajský soud je proto v mezích žalobních bodů povinen přezkoumat, zda správní orgány - nezávisle i na případné pasivitě obviněného v řízení o přestupku – této své povinnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku dostály. (...) Krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostal, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit. Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. (...) Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

21. Z napadeného rozhodnutí plyne, že správní orgány vycházely zejména z těchto podkladů: 1) oznámení přestupku ze dne 15. 8. 2020, které žalobce na místě nepodepsal; 2) úřední záznam policisty z téhož dne; 3) záznam o přestupku obsahující fotografii pořízenou radarovým rychloměrem, na které je zřetelně vidět vozidlo značky BMW s registrační značkou 4AR 1170, a údaj o zjištěné průjezdové rychlosti 124 km/h; 4) ověřovací list silničního radarového rychloměru ze dne 19. 5. 2020, ze kterého plyne, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze s tím, že konec platnosti ověření je 18. 5. 2021.
22. V situaci, kdy žalobce v odvolání rozporoval, že se přestupku dopustil a poskytl správnímu orgánu jiný popis toho, jak se silniční kontrola odehrála, než jak je zaznamenána v úředním záznamu ze dne 15. 8. 2020, tak bylo povinností správního orgánu pokusit se tyto nejasnosti odstranit alespoň v rámci odvolacího řízení. Je na místě připomenout výše uvedený názor rozšířeného senátu, že „[s]právní orgán nedisponuje ‚nekonečnou fantazií‘, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují.“
23. Správní orgány jsou povinny zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což ale v posuzovaném případě neučinily, neboť oba správní orgány vyvozovaly skutkový stav zejména z úředního záznamu a oznámení o přestupku, jejichž obsah navíc žalobce v odvolání rozporoval. Pokud by byl skutkový stav zjištěn řádně, tak by ani skutečnost, že žalobce uvedl svou verzi událostí až v odvolání, nemohla mít vliv na zjištěný subjekt přestupku. I přesto, že soud souhlasí s žalovaným, že takto opožděné uvedení skutečností ohledně průběhu silniční kontroly lze považovat za účelové, tak v posuzované situaci, kdy

spisový materiál neobsahuje jiný důkaz toho (vyjma oznámení o přestupku a úředního záznamu, které nemohou být jediným důkazním prostředkem), že žalobce dané vozidlo v daném čase skutečně řídil, tak nelze mít za to, že byl skutečně prokázán subjekt přestupku. S ohledem na pochybnosti, které vznikly v průběhu odvolacího řízení, bylo namísto doplnit dokazování nebo vést řízení s žalobcem pouze jako s provozovatelem vozidla.

24. K žalobcem namítané nezákonné změně výroku soud poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 214/2014 – 48 ze dne 8. 1. 2015, podle něhož: „Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 2 As 293/2016 - 56 ze dne 26. 5. 2017, tak „Vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí správního rozhodnutí a jeho nedostatečná specifikace nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí nebo ze správního spisu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, závisí na posouzení okolností každého jednotlivého případu, a proto závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude například podstatné, zda se jedná o velkou obec s komplikovanou dopravní situací a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení, zda došlo ke spáchání přestupku. Byli-li přestupek spáchán v malé obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení povolené rychlosti, pak požadavku zákona vyhoví i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí.“ V posuzovaném případě není sporné, že ke spáchání přestupku došlo na Jižní spojnici v místě, které je ve výroku dostatečně určité vymezeno souřadnicemi GPS, nadto je v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně místo spáchání přestupku již označeno správně i slovně, taktéž tuto skutečnost potvrzuje úřední záznam ze dne 15. 8. 2020. Dle soudu je tak zřejmé, žalovaný skutečně pouze opravil písařskou chybu, která byla obsažena v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť ze všech ostatních podkladů a odůvodnění bylo zřejmé, že se jednalo skutečně o měření na Praze 4 ve směru na Prahu 10. Dle soudu tak nedošlo ke změně vymezení místa přestupku a tato námitka žalobce je nedůvodná.
25. V posuzovaném případě také nedošlo k žádné rušivé reflexi, neboť mezi rychloměrem a vozidlem se nenacházela žádná potenciální překážka, a reflexe tak nemohla mít vliv na zobrazení měřeného vozidla. Proto ani není podstatné, že měřené vozidlo je na fotografii zobrazeno vpravo, jak se domnívá žalobce. Podstatné zde je, že se na fotografii nachází celý automobil, který je současně jediný pohybující se kovový předmět, který se vyskytuje v radarovém svazku ve směru jízdy vozidla žalobce. Měření bylo provedeno policistou a ověřeným měřidlem, z ničeho tak nevyplývají žádné pochybnosti o správnosti výsledku

měření. Vzhledem k tomu, že se tu však nevyskytla ani žádná chyba vyvolaná nesprávným měřidlem či nekvalifikovanou obsluhou, ani chyba jiného charakteru, bylo měření dostatečně průkazné pro závěr o tom, že se měřené vozidlo dopustilo přestupku.

26. Ohledně namítaného neprokázání nejvyšší povolené rychlosti soud vychází ze skutečnosti, že Jižní spojka je pražská kapacitní rychlostní místní komunikace, pro kterou platí ve smyslu ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu nejvyšší povolená rychlost 80 km/h. Soud ve shodě s názorem žalovaného má za prokázané, že řidič předmětného vozidla vzhledem k naměřené rychlosti (124 km/h) v daném místě a čase nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť ve vymezeném místě spáchání přestupku nebyla povolená rychlost vyšší než 80 km/h, neboť místo měření se nachází uvnitř obce Praha a není tak možné, aby se zde nacházela žalobcem uváděná dopravní značka „konec obce“.
27. Žalobcem odkazovaná judikatura není dle Městského soudu v Praze v rozporu se závěry, ke kterým soud dospěl, a proto se jí podrobněji nezabýval.
28. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřísluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „*V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.*“
29. Soud je tedy přesvědčen, že v daném případě žalovaný a správní orgán prvního stupně neučinili vše nezbytné tak, aby byl dle § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobní námitky jsou v tomto směru oprávněné a logické.
30. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu.

Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

31. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Zaplacený soudní poplatek z žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku činí 4.000 Kč. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto soud přiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 12 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně